

Jerzy Bakanacz

"Sztuka godzenia antynomii",
Barbara Kaźmierczyk, "Miesięcznik
Literacki" nr 1 (1978) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 21/3 (69), 232

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

/I/ KAŻMIERCZYK Barbara: Dylizans księżycowy. Opowieść o twórczości Marii Kuncewiczowej. Warszawa 1977, PAX, ss. 208, zł 35,-

Nie jest to pozycja w ścisłym sensie krytycznoliteracka, lecz rodzaj opowieści o twórczości. Analiza oparta jest na wypowiedziach autobiograficznych samej pisarki oraz na wypowiedziach literackich odczytywanych z jej powieści. Omówiono m.in.: "Fantomy", "Naturę", "Cudzoziemkę", "Tristana 46". Autorkę interesują takie cechy twórczości Kuncewiczowej, jak: zasada rekonstruowania cudzych biografii, ujawnianie niekonsekwencji postaw życiowych, fakt, iż świadomość artysty jest wyostrzoną świadomością reszty współczesnych. Książkę uzupełnia kalendarium życia i twórczości pisarki oraz informacja o przekładach jej książek na języki obce.

BP/69/37

Mm. P.

/II/ KAŻMIERCZYK Barbara: Sztuka godzenia antynomii. "Miesięcznik Literacki" 1978 nr 1 s. 37-44.

Autorka bada psycho-filozoficzne tropy w twórczości Kuncewiczowej, której proza, bez uwzględniania przez autorkę eseju różnic gatunkowych, jawi się jako kontynuacja odmiennych dylematów egzystencjalnych. Tradycja przywołana przez Kuncewiczową i jej krytyka to Leśmian oraz surrealizm i psychoanaliza. Antynomie odczytywane z tekstów pisarki pojawiają się i w planie treści, i w planie konstrukcji. Oddzielnie śledzi autorka elementy autobiograficzne i wspomnieniowe, przewijające się w powieściach Kuncewiczowej.

BP/69/38

J.B.